

Sag T-216/05

Mebrom NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Beskyttelse af ozonlaget — indførelse af methylbromid i Den Europæiske Union — afslag på tildeling af en importkvote for kritisk anvendelse i 2005 — annullationssøgsmål — formaliteten — gennemførelse af artikel 3, 4, 6 og 7 i forordning (EF) nr. 2037/2000 — berettiget forventning — retssikkerhed«

Rettens dom (Anden Afdeling) af 22. maj 2007 II - 1512

Sammendrag af dom

1. *Annullationssøgsmål — Fællesskabets retsinstitutters kompetence — påstand om, at en institution meddeles et påbud — afvisning*
(Art. 230 EF og 233 EF)

2. *Miljø — beskyttelse af ozonlaget — forordning nr. 2037/2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget*
(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2037/2000, art. 3, 4, 6 og 7)
3. *Fællesskabsret — principper — grundrettigheder — fri erhvervsudøvelse — begrænsninger — betingelser*
(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2037/2000)
4. *Fællesskabsret — principper — beskyttelse af den berettigede forventning — betingelser*
5. *Fællesskabsret — principper — retssikkerhed — fællesskabsbestemmelser*
(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2037/2000, art. 7)

1. Den kompetence, som Fællesskabets retsinstanser råder over i annullations-søgsmål efter artikel 230 EF, begrænser sig til en prøvelse af den anfægtede retsakts lovlighed, og det tilkommer ikke Retten under udøvelsen af sin kompetence at meddele fællesskabsinstitutionerne påbud. Såfremt den anfægtede retsakt annulleres, påhviler det ifølge artikel 233 EF vedkommende institution at træffe de nødvendige foranstaltninger til at opfylde annullationsdommen. Heraf følger, at påstanden om, at Retten meddeler Kommissionen et påbud, må afvises.

nedbryder ozonlaget, som Kommissionen har anlagt inden for rammerne af den nye ordning, der er indført med virkning fra den 1. januar 2005, ved ikke at tildele flere importkvoter til importørerne og ved derved at begrænse indførslen af methylbromid fra sag til sag, hvorved det hindres, at der oprettes lagre hos importørerne, giver således bestemmelserne en effektiv virkning og sikrer, at de anvendes sammenhængende og svarer til opbygningen af og formålene med forordningen, der bl.a. tilsigter at begrænse produktionen og anvendelsen af methylbromid for at beskytte ozonlaget.

(jf. præmis 56 og 57)

2. Den fortolkning af artikel 3, 4, 6 og 7 i forordning nr. 2037/2000 om stoffer, der

For det første giver ordlyden af forordnings artikel 7 Kommissionen et valg med hensyn til, hvilke kategorier af virksomheder blandt dem, der er nævnt

i forordningens artikel 2, der skal tildeles importkvoter i henhold til denne bestemmelse. Heraf følger, at nævnte artikel 7 ikke forpligter Kommissionen til at tildele importører importkvoter.

markedsføringen af methylbromid, der er fastsat i artikel 3 og 4 i forordning nr. 2037/2000, følger det endelig af opbygningen af denne forordning, at artikel 6 og 7 har til formål at sikre, at indførslen af methylbromid ikke overstiger det nøjagtige behov til kritiske anvendelser, der specifikt er fastslået.

For det andet er anvendelse og markedsføring af methylbromid i 2005 i henhold til forordningens artikel 3 og 4 strengt begrænset til kritiske anvendelser. Det fremgår af disse bestemmelser, at methylbromid kun må være tilgængelig i Fællesskabet i tilfælde af et konkret behov til en kritisk anvendelse.

Den nye ordning, som Kommissionen har indført med virkning fra den 1. januar 2005, udgør derfor en lovlig gennemførelse af artikel 3, 4, 6 og 7 i forordning nr. 2037/2000, der er i overensstemmelse med disse bestemmelser.

For det tredje er den udstedelse af to tilladelser for hver indførsel, først til brugeren og derefter til importører, der er foreskrevet i den ordning, som Kommissionen har indført, i overensstemmelse med forordningens artikel 6, stk. 1, idet denne bestemmelse ikke specificerer, hvem der skal opnå importtilladelse, eller antallet af importtilladelser, der skal udstedes pr. indførsel. Forordningens artikel 6 og 7 supplerer desuden hinanden i den forstand, at de to artikler samlet omhandler kontrollen med og begrænsningen af mængderne af de kontrollerede stoffer, der indføres i Fællesskabet.

(jf. præmis 74, 77-80 og 83)

Under hensyn til de begrænsninger for produktionen, for anvendelsen og for

3. Retten til fri erhvervsudøvelse er ikke en absolut forrettighed, men skal ses i sammenhæng med dens funktion i samfundet. Der kan derfor fastsættes begrænsninger, forudsat at de er i overensstemmelse med de formål, som Fællesskabet forfølger i almenhedens interesse, og ikke, når henses til det forfulgte formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uacceptabelt indgreb, der

krænker selve kernen i de således sikrede rettigheder.

Herved ændrer den nye ordning, som Kommissionen har indført med virkning fra den 1. januar 2005 inden for rammerne af gennemførelsen af forordning nr. 2037/2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget, blot omstændighederne ved udøvelsen af virksomhed med import af methylbromid og indebærer ikke, at importører af dette kontrollerede stof skal ophøre med deres virksomhed. Hvis det forudsættes, at den nye ordning ville kunne anses for en restriktion, er den almene interesse, som Fællesskabet har forfulgt, beskyttelse af ozonlaget. En eventuel restriktion er under alle omstændigheder begrundet i den omstændighed, at det drejer sig om en anvendelse af forordningen, der er i overensstemmelse hermed, som hverken kan anses for uforholdsmæssig eller uacceptabel eller for at gøre indgreb i selve denne rets kerne, da disse importører kan fortsætte med at udøve deres tidligere økonomiske virksomhed.

(jf. præmis 87 og 88)

4. En forudseende og påpasselig erhvervsdrivende, der kan påregne vedtagelsen af en fællesskabsforanstaltning, som kan

påvirke dens interesser, kan ikke påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når foranstaltningen vedtages. Desuden kan ingen påberåbe sig tilsidesættelse af dette princip, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise løfter. Kommissionens tidligere offentliggjorte praksis kan derimod skabe en berettiget forventning om anvendelse af de samme regler, hvis der ikke er givet udtryk for andet, navnlig når meddelelsen fra den pågældende fællesskabsinstitution ikke adskiller sig fra de tidligere.

Disse principper kan imidlertid ikke finde anvendelse, når ordlyden af Kommissionens meddelelse til importører i Den Europæiske Union af kontrollerede stoffer, der nedbryder ozonlaget, i 2005 adskiller sig fra ordlyden af meddelelsen fra det tidligere år ved bl.a. henvisningen til artikel 3, stk. 2, nr. ii), i forordning nr. 2037/2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget, hvoraf fremgår, at i 2005 tildeles importkvoterne ikke længere efter Kommissionens tidligere praksis, men i henhold til denne bestemmelse.

(jf. præmis 103, 105 og 106)

5. Retssikkerhedsprincippet er et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som kræver, at en ordning er klar og utvetydig, for at borgerne ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter, således at de kan handle derefter. Det skal imidlertid, når en retsregel giver anledning til en vis usikkerhed med hensyn til dens betydning og rækkevidde, undersøges, om den omhandlede retsregel er så tvetydig, at den er til hinder for, at borgerne med tilstrækkelig sikkerhed kan rydde eventuel tvivl vedrørende rækkevidden eller betydningen af reglen af vejen.

I denne forbindelse var — under hensyn hovedsageligt til bestemmelserne i forordning nr. 2037/2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget, men også til ord-

lyden af Kommissionens meddelelse til importører i Den Europæiske Union af kontrollerede stoffer, der nedbryder ozonlaget, i 2005 vedrørende nævnte forordning — hverken det afslag på tildeling af en importkvote eller den omstændighed, at importkvoter tildelt importører fra den 1. januar 2005 erstattes af kvoter tildelt brugerne, uforudseelige for forudseende importører. Heraf følger, at hverken forordningen eller meddelelsen er til hinder for, at borgerne med en tilstrækkelig sikkerhed kunne fjerne eventuelle tvivl om rækkevidden eller indholdet af artikel 7 i denne forordning om importkvoter for kontrollerede stoffer fra tredjelande.

(jf. præmis 108 og 109)